

πως έλεγε, τας (μανίας) των, και ήρχισε να έτοιμάζη τας άποσκευάς και τ' άλλα, καθώς τον είχαν διατάξη. Η ημέρα επέρασε γρήγορα με αυτές τας άσκολίας, εις τας οποίας άλλως τε έλαβον μέρος ο Ζο και ο Λο. Οι δύο άνδρες με πολλήν δεξιότητα και τέχνη, έβοήθησαν τον μικρόν να

«Ο Ζο και ο Λο τον επέταξαν έξω με καμτσικιές...» (Σελ. 189, στ. γ.)

δέσει τα πρόμηκτα των άλλων και να φορτώσει εις το άμάξι τόσον πολλά και ποικίλα δέματα, ώστε η αναχώρησις αυτή έλαμβανε διαστάσεις αληθινής μετοικεσίας. Άλλως τε, παρά την άφρασίαν των κυρίων του, ο μικρόν έμαθεν ότι το ταξείδι των θα διήρκει τουλάχιστον οκτώ ημέρας και ότι θα επήγαιναν εις την Μενδόζαν.

«Άς είνε και στη Μενδόζα! εσκέφθη. Δεν μωρ κοινοφαινετα καθήλου που θα ιδώ πάλι νέους τόπους και θα γνωρίσω κι' αυτή την πόλι».

Την ώρισμένην ώραν ανεχώρησαν από την εστάντσια. Το άμάξι, φορτωμένον άποσκευάς, ώδηγείτο από τον γέροντ Ινδόν. Τρία εντόπια άλλαγα τ' έσυραν και τρία άλλα ήσαν δεμένα από πίσω, δια να δώσουν ενίσχυσις εν ανάγκη. Τα άλλαγα της πολυτελείας ήκολούθουν όλα. Δια την μίς Μπριδζ, ο Ραούλ ειχεν έτοιμάσει το θαυμασίον εκείνο μαύρον αραβικόν. Ο Ζο, ο Λο, ο σέρ Ράλφ αυτοί ο ίδιος έκαβαλλίκευαν τα τέσσαρα άλλα. Όταν ένεφανίσθη η κυρία του ο Ραούλ έδυσκολεύθη να την αναγνωρίση. Δεν έφορούσε πλέον την συνήθη χαριτωμένην ένδυμασίαν που της επήγαινε τόσον ώραία, άλλ' ήτο ένδεδυμένη έντελώς ως άνδρας, ως γ κ α σ ο ς της πάμπας. Ένα μακρόν και πλατύ σακκάκι, χρώματος καφέ, εκάλυπτε τον κορμόν της, χωρίς να τον προδίδη ως γυναίκεϊον, κ' ένα πλατύ πανταλόνι, του

όποιου τα άκρα έχωνοντο εις μπόττες κίτρινες, συνεπλήρωνε την μετεμφισίν της. Μεγάλο καστρίνον καπέλλο έκρυπτε την χρυσήν της κόμην, η οποία ήτο άλλως σκεπασμένη και μ' ένα φουλάρι. Μ' όλα αυτά η νεάνις ήτο άκόμη κομψή και ώραία, άλλ' εκ πρώτης όψεως έφαινετο άνδρας.

Έξεκίνησαν. Όλην την νύκτα διέσχιζαν μίαν έρημον έξοχήν. Οι ταξειδιώται ώμίλουν όλίγον, ο Ραούλ όμως ήμπόρεσε νακούση δύο φράσεις, που τον έσκανδάλισαν φεβερά.

Υποθέτουσα βέβαια ότι εύρίσκετο μακρότερα, η μίς Μπριδζ, η οποία ώμιλούσε πάντοτε με τον άδελφόν της γαλλικά, τώ ειπε:

— Μου φαίνεται, ότι μπορούμε να κόμωμε το κάλπιο μας το Σάββατο. Είνε κατ'αλληλη ημέρα.

— Κ' εγώ έσει νομίζω, άπεκρίθη ο Ράλφ, πρέπει όμως να υή φωνή πολύ άδέξιος ο μικρόν.

— Αναλαβάνω εγώ, ειπεν η μίς Μπριδζ.

Μετά τον σύντομον τούτον διάλογον, ο σέρ Ράλφ περιέπεσαν εις τόν συνήθη τόν λήθαργον. Ο Ζο και ο Λο εκάπνισαν σιωπηλώς άλλ

λεπάλληλα σγαράβτα και ο Ραούλ, επί του μεγάλου του ίππου, έσυλλογιζετο με άνησυχίαν:

— Τί κόλπο λέγουν;... τί περιμένουν από μέ;... Μήπως θα με βάλουν να κόμω κ' εγώ κανένα νούμερο στο ίπποδρόμύ τους;

«Α σου ντισοπιτσιάν!»

Όταν έξημέρωσαν, η μίς Μπριδζ διέταξε να στοματήσουν και οι ταξειδιώται αφήκευσαν πλησίον μιάς των σπανίων εκείνων συστάδων δένδρων, αι οποια έσκέπασαν την άπεραντον πεδιάδα.

Έβγαλαν από τα φαγητά, τάποθηκευμένα εις το άμάξι, έφαγαν, έκοιμήθησαν και πάλιν το βράδυ εξηκολούθησαν τον δρόμον των.

Επί πέντε ημέρας έταξείδευσαν ούτω, κρυπτόμενοι όσαν ήμπορούσαν, άπόφεύγοντες τα χωρία και περιπατούντες όλην την νύκτα.

Ένα πρωί, υπό τας άκτίνας του ανατέλλοντος ήλιου, ο Ραούλ είδε μίαν χώραν, η οποία τώ έφάνη νέα. Δεν ήτο πλέον η Άργέντινα, δεν ήτο η γυμνή, η κατηρησί και πένθιμος πάμπασ. Άγριοι καλλιεργημένοι, περιεβάλλοντο από αϊγείρους, από ίτίσας

και από δένδρα όπωροφόρα, καμπτόμενα υπό το βάρος των καρπών των. Παντού η άμπελος ήπλωνεν άπεραντον το καταπράσινον φύλλωμα της. Παντού ρύσκιες, φλοισβίζοντες κατά μήκος των πλουσίων λειμώνων, παντού χαρνωμένοι οίκισκοι, καλύθει από ξηρόν λάσπην και καλάμια, και πέραν εις τον ορίζοντα, ρόδινοι λόφοι και έπισθεν των βουνά χιονοσκεπή.

Η μίς Μπριδζ έδειξε με το μαστιγιόν της το θέαμα και ανήγγειλεν:

—Α! Άνδεις!... η πεδιάς της Μενδόζας!

Δεξιά, τώνοντι, εις τους πρόποδας των Κορδιλιέρων, κρυμμένη υπό τα δένδρα της, έμαντεύετο η πόλις.

Ο Ραούλ ένόμισεν, ότι άφθασαν εις το τέμα του μακρού και μοναχικού ταξειδιού και ότι θα εισήρχοντο εις την Μενδόζαν, την όποιαν ήθελε πολύ να γνωρίση.

Υπό την δαήριαν της μίς Μπριδζ, ο μικρός έμιλος εξεκίνησε με τρώ και, άφινών τα κατωκείμενα πρόστεια, όπου οι χωρικοι ήρχισαν ήδη να εξέρχωνται από τα σπίτια των, έπρωχώρησεν από ένα άνωφερικόν μονοπάτι. Μετά ήμισειαν ώραν, έφθασαν εις ένα ράνκο έρημικόν, κρυμμένον υπό

συστάδα μεγάλων πετρών και ώραίων φοινίκων, η μίς Μπριδζ εκάπνισε

«Α! Άνδεις!... η πεδιάς της Μενδόζας!...» (Σελ 190, στ. γ.)

τρεις με την λαθήν του μαστιγιού της. Ένας άνθρωπος ήμυγμνος άνοιξε τους ταξειδιώτας, υπεκλήθη θαθέως και δείχνων την θύραν της ταπεινής του κατοικίας, ειπε μ' έμφαση:

σπανιστί:—Μι κ άζα α σου ντισοπιτσιάν!

(Το σπίτι μου εις την διάθεσί σας). Άμέσως οι ταξειδιώται έπέβησαν και εισήλθον εις το ράνκο ως να ήτο ιδιόν των.

Μόνον ο Ζο έμεινεν έξω με τον Ραούλ, δια να βάλουν τα άλλαγα εις τον σταύλον.

Όταν ο μικρός ήθέλησε να τα δέσει, κατά την συνήθειάν του, άπέβη, δια να τους πλύνη τα πόδια με κρύον νερόν, ο Ισπανός άντεστάθη.

—Όχι, ειπε, μέσα γρήγορα και κλείσε την πόρτα!

Ο Ραούλ υπήκουσεν άπαράν: Διατί άρα γς οι κύριοι του έλάμβανον τόσας προσφάσεις, ως να έφοδούντο μη τους ίδη κανείς;

Αυτό θα το έμάνθανε μετ' όλίγον. Τον έφώναξαν ύστερα εις την σάλαν του ράνκου, όπου η μίς Μπριδζ, ο σέρ Ράλφ, ο Ζο και ο Λο εκάθοντο περίε τραπέζης, επί της οποίας ήτο ήπλωμένον το περιφημον σχέδιον, που τους είδε τοςάκις να το μελετούν. Είς μίαν άκρην του δωματίου έστέκετο η ιδιοκτητής του ράνκου, από τον όποιον, φαίνεται, εξήτησον πληροφορίας.

Εσιώπησαν μόλις εισήλθον ο Ραούλ, προς τον όποιον η μίς Μπριδζ ειπε γαλλιστί

—Μπού, ως τώρα δεν μάς προσέφερες μεγάλας υπηρεσίας και όμως πρέπει να ύμολογήσης, ότι σε μετεχειρίσθημεν καλά. Δεν είσαι, αλήθεια, εύχαριστημένος μαζί μας;

—Πολύ, μίς! άπεκρίθη ο Ραούλ, και άλλα δεν επιθυμώ, παρά να σας δείξω την άφοσίωσί μου.

—Καλά, εψιθύρισεν η ώραία Άμερικανίς μειδιώσα. Και, άφου μετέφρασε την άπάντησιν του μικρού εις τους φίλους της, προφανώς εύχαριστημένη, εξηκολούθησε:

—Αιστόν, παιδί μου, ήλθεν η ώρα να μάς δείξης την άφοσίωσί σου, με το να εκτελέσης όσο μπορείς καλλίτερα, τη λεπτή παρρησία που θα σου δώσω.

—Είμαι εις τας διακτάς σας, μίς Μπριδζ.

—Έλα εδω και κύτταξε.

Ο Ραούλ επλησίασε το τραπέζι κ' εκύτταξε με προσοχήν το σχέδιον, τας γραμμάς του όποιου τώ έδειχεν η Άμερικανίς με το άκρον του μαστιγιού της.

—Νά η πόλις Μενδόζα, τώ έλεγε. Στο τέλος αυτού του δρόμου, σ' ένα προάστειο, στο μέρος ακριβώς που σου δείχνω, ύπαρχει εν υποκατάστημα της Γαλλικής Τραπεζής του Ρίον-ντε-λα-Πλάτα, που το εκάμαν εδω επίτηδες, δια να διευκολύνουν τας συναλλαγάς

των χωρικών τας ημέρας των έμποροπανηγυρεων.

Ο Ραούλ εκύτταξεν όλας έκείνας τας διασταυρούμενας γραμμάς, χωρίς να έννοιη μεγάλην πρόμηκτα, και διηρωτάτο τί θα τον έστειλλαν να κόμη εις το υποκατάστημα της γαλλικής Τραπεζής.

Η μίς Μπριδζ εξηκολούθησε:

—Το μεσημέρι ακριβώς να πάς στην Τραπεζα, θα παρουσιάσης στο γκισέ αυτό το χαρτί και θα πής γαλλικά: «Θέλω να εξαργυρώσω αυτό το τσέκι».

Συγχρόνως η Άμερικανίς έτεινεν εις τον μικρόν ένα χαρτί με έντυπα γραμμάτα, κορνίζες και άλλα κομμάτα, επί του όποιου ήτο γραμμένες με πένναν ο αριθμός 600.

(Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑ'Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΘΕΟΣ ΣΩΖΟΙ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ!

Άγαπητοί μου,

ΗΝ Δευτέραν, εις το γραφείον της «Διαπλάσεως» έγινε πα

ράλληλος ύπερ της ταξιας αναρρώσεως του άσθενούντος Βασιλέως Κωνσταντίου Η Διαπλάσις έσπευσεν εις ένα τραπέζι: μίαν παλαιάν, θαυματουργόν εικόνα της Παναγίας, εκάλυψε τον εφημέριον του γειτονικού μας Αγίου Δημητρίου, τον σεβάσιμον παπά Γεώργην, μάς έμάζευσεν όλους, μικρούς και μεγάλους, εκράτησε και όσα παιδιά έτυχε να έλθουν εκείνην είν ώραν εις το γραφείον, και η παράκλησις άνεπέμεφθη κατανακτικη και όλόθερμος...

Όμοια παρακλήσεις, επιστημότεραι η προχειρότεραι, έγιναν άπειροι τας αγωνιώδεις αυτας ημέρας. Είς τας οδούς, εις τας οικίας, εις τα καταστήματα, εις τα θέατρα, παντού άνθρωποι θακρυσμένοι και γονυπετείς, περιστοιχίζοντες ένα ιερέα και παρακαλούντες τον Θεόν να σώση από τον κίνδυνον τον μεγάλον και λατρευτόν Βασιλέα των. Κ' εδω εις τας Άθήνας, και εις τας άλλας πόλεις του Βασιλείου, και εις τας Έλληνικας παροικίας του έξωτερικού, παντού. Όλον το Έθνος, αυτας τας ημέρας, προσήγχετο δια τον Βασιλέα. Τότα προσευχαι, όσαι κ' ελληνικαι καρδια. Και όλοι διάκωροι ως να εκινδύνευε καθενός ο ίδιος πατέρας. Διότι δεν ύπαρχει εις τον κέ

σμον άλλος Βασιλέας, αγαπόμενος από τον λαόν του, λατρευόμενος από τους υπηκόους του, όσον ο ίδιος μας Βασιλέας Κωνσταντίνος. Και δικαίως, διότι δεν είνε ένας κοινός Βασιλέας, κατά σύμπτωσιν γενεθλίων καθήμενος εις τον θρόνον του πατέρα του. Ο Βασιλέας Κωνσταντίνος, πριν αναβή εις τον ένδοξον ελληνικόν θρόνον, έμεγάλωσε δια του ξίφους το Βασιλείον της κληρονομίας του. Έδοξάσθη Αύτός, έδοξάσθη η Πάτριδα. Είνε ο μέγας Στρατηλάτης, ο Ηρώς, ο Νικητής, ο Τροπαιούχος. Είς Αύτόν στηρίζονται αι έλπίδες του Έθνους δια την πλήρη, την τελείαν του αποκατάστασιν. Είνε ο φόβος των έχθρών του και το σεβας των φίλων του. Δι' αυτό ο ελληνικός λαός περιβάλλει με τόσην λατρειαν τον Βασιλέα Κωνσταντίνον, Τον θεωρεί ως το πολυτιμότερον των αγαθών του και τρέμει δια την ζωήν του, όπως θα έτρεψε δι' αυτην την έλευθερίαν του.

Και ο Θεός εισήκουσε τας παρακλήσεις των Έλλήνων και με την δυνατήν του χείρα άπεμάκρυνε τον κίνδυνον από την κλίην του Βασιλέως. Αύτην την στιγμήν που σας γράφω, διαδίδεται το χαρμόσυνον άγγελμα, ότι ο σεπτός άσθενής εισήλθεν εις το στάδιον της αναρρώσεως. Οι ιατροί βεβαιώνουν, ότι κάθε κίνδυνος εξέλιπεν. Όλίγαι εβδομάδες ακόμη και ο μέγας Βασιλέας αποδίδεται υγιής εις τους κόλπους της οικογενείας του, της μεγάλης οικογενείας, την όποιαν άπατελούν δέκα εκατομμύρια Έλλήνων, και συνεχίζει την εργασίαν Του προς την δόξαν και το μεγαλείον της Πατρίδος. Ο Θεός σώζει τον Βασιλέα! Είθε!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

«ΦΩΤΕΡΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ»

ΑΗΛΟΝΑΚΙ εφευτερούισε Σε τριανταφυλλιάς κλωνάρι Κι' η τριανταφυλλιά ανασειστήκη 'Απ' τ' ανάλαφρο φτερό.

Τ' ανοιχτά της ρόδα έμαθήσαν Σε άπριλιτικό χαρτάρι Κ' έπεσε ένκ άχνό ροδόφυλλο Σε τρεχούμενο νερό.

Ταξειδιάρικο ροδόφυλλο, Τώχ η μοιρά σου γραμμένο Σε μιά μαύρη, άχόρταχη άβυσσο Σε άν κροκίλα να πνιγής,

Πά να φέρης, ήλιογέννητο, Αρροσέρ κ' ευωδιασμένο, Κάποιο μήγγυμα άπ' την άνοιξη Σε ά κατάβαθα της γής.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Γνωρίζομεν, ότι ο Μωρίς ήτο γενναίος. Αλλ' όταν ήκουσε την φωνήν «σκότωμα θέλει», ρίγος διέτρεψε τὸ σῶμά του καὶ διὰ πρώτην ἰσως φοβῶν εἰς τὴν ζωὴν του ἐγνώρισε τὸ αἰσθημα ἐκεῖνο ποῦ λέγεται φόβος.

Μετ' ὀλίγον οἱ δύο ἄνθρωποι τὸν ἐπλησίασαν πάλιν καὶ ἀποτόμως τὸν ἐσκότωσαν ὄρθιον.

Κατόπιν ἐχαλάρωσαν ὀλίγον τὰ δεσμά τὸν ποδῶν του καὶ τὸν διέταξαν: —Περπάτα!

Πᾶσα ἀντίστασις ἦτο ματαία.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἀγριανθρώπους τὸν ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὠδήγησε διὰ λαβυρίνθου στενῶν, σκοτεινῶν καὶ ἀθλίων δρομίσκων, περιστοιχιζομένων ἀπὸ ρυπαρὰ οἰκήματα, χωρὶς φῶς καὶ χωρὶς ἀέρα.

Εἰς τὰ κατώφλια τῶν θυρῶν, εἰς τὰς εἰσόδους τῶν ἄντρων αὐτῶν τῆς

Ὁ Μωρίς, φιωμένος, δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὀμιλήσῃ, νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ἀλλως, τε οἱ δύο ἐκείνοι κτηνάνθρωποι δὲν θὰ τὸν ἐπίστευαν.

—Τὸ παρακάνουν αὐτοὶ οἱ κύριοι, ἐξηκολούθησεν ὁ Σάρλυ. Ἐρχονται καὶ μᾶς κατασκοπεύουν εἰς τὸν οὐρανόν. —Χίλλ, δηλαδὴ εἰς τὸ σπῆτι μας...

Ἀνακατεύονται με τοὺς φίλους μας καὶ συγνάξουν εἰς τὰς μὲν τοῦ Τάμεσι, γὰρ νὰ μαθαίνου τὰ μυστικά μας. Ἐ, τώρα ποῦ ἔπεσε εἰς τὰ χέρια μας ἕνας, δὲν πρέπει βέβαια νὰ τὸν ἀφίσωμε.

—Ὡστε αὐτὸς;..

—Ἀυτὸς θέλει σκότωμα. Δὲν μᾶς τὸ εἶπε καὶ ὁ γέρος; Πρέπει νὰ πεθάνῃ!

Ἐφθασαν τώρα ὀπίσω ἀπὸ τὰς ἀποθήκας τοῦ Ταμείου καὶ ἐπροχώρουν ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς σωρούς τῆς ξυλείας, ποῦ ἀπετέλουν ἀπέραντον λαβυρίνθον, ὀλόκληρον πόλιν ξυλίνην.

Ἐξάφνα ὁ Σάρλυ σφυρίζει δυνατὰ καὶ ἀπὸ ἕνα σωρὸν ἐμπορευμάτων πετιέται ἕνας μικρὸς ἄνθρωπος, σχε

Περιπατοῦν ὀλίγας ἀκόμη στιγμὰς ἀνάμεσα εἰς τοὺς σωρούς τῆς ξυλείας καὶ ἔπειτα καταβαίνουν μίαν λιθίνην κλίμακα, ἢ ὅποια ὁδηγεῖ εἰς τὸ βάθος μίᾳ μεγάλῃ ὑπονόμου.

Ὅσον καταβαίνουν, τόσο πυκνοῦται τὸ σκότος, με ὅλον τὸ φανάρι ποῦ κρατεῖ ὁ καμπούρης.

Πόσον ἡ κλίμαξ αὐτὴ με τὰς ὀλίγας βαθμίδας φαίνεται ἀτελείωτη εἰς τὸν Μωρίς! Με στεναγμὸν σχεδὸν ἀνακουφίσεως φθάνει εἰς τὸ βάθος τῆς ὑπονόμου καὶ βλέπει τὸν καμπούρη νὰ διευθύνεται εἰς μίαν μικρὰν καλύβην, καμωμένην ἀπὸ παληροσανίδα.

Γνωρίζει τί τὸν περιμένει. Ἦκουσε τί εἶπαν μετὰξὺ τῶν οἱ δῆμοι του. Ἀλλ' εἶνε γενναίος καὶ δὲν θέλει νὰ αἰσθανθῇ τρέμοντα τὸν βραχίονά του ἐκεῖνος ποῦ τὸν ὠδηγεῖ...

—Νὰ φωνάξω τοὺς φίλους, ψιθυρίζει ὁ καμπούρης. Θὰ διασκεδάσουν...

Μετ' ὀλίγον, τρεῖς ἄλλοι ἄνθρωποι, ὁμοίως ἀπαίσιοι, ἐξέρχονται ἀπὸ τὴν καλύβην καὶ ἀκούουν με μεγάλην προ-

κάνωμε ἐντομεταξὺ τὸ παιδί; Δὲν μποροῦμε νὰ τὸ φυλάξωμε ἐδῶ ὅλη τὴ νύκτα. Εἶνε ἡ ὥρα τῆς ἐργασίας... Κε' ἂν κατορθώσῃ νὰ ἐλευθερώσῃ ἕνα χέρι ἢ ἕνα πόδι, ἢ νὰ βγάλῃ τὸ φῆμα τὸν, εἴμαστε χαμένοι.

—Θὰ τὸν φυλάξω ἐγώ! ἀπαντᾷ ὁ καμπούρης. Καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ...

—Ἐσὺ; τὸν διακόπτει ἕνας ἀπὸ τοὺς κακούργους νὰ χαθῆς, σκυλῆκι, ποῦ εἶσαι ἱκανὸς νὰ φυλάξῃς ἐσὺ! Ἐὰν πέσῃς στὸν ὕπνο, σὺν τὴν ἄλλῃ φερέ, καὶ θὰ σοῦ φύγῃ. Ὅχι! κάτι ἄλλο πρέπει νὰ βροῦμε.

—Νὰ τὸν κλείσωμε εἰς τὸ σπιτάκι; πρῶτείνε ὁ Σάρλυ.

—Μπράβο! ὦρα ἰδέα! φωνάζουν οἱ ἄλλοι. Τὸ σπιτάκι κλεῖ καλά, ἢ πόρτα του εἶνε γερῆ. Αὐτὸ θὰ γίνῃ!

Τὸ «σπιτάκι» ποῦ λέγουσιν εἶνε ἡ ξυλινὴ ἐκεῖνη καλύβη. Σπερὰ τῶντων, εἴμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς φυλακὴ διὰ τὸν δυστυχῆ ἀιχμάλωτον.

Καὶ ἂμ' ἔπος, ἂμ' ἔργον. Ὁ Μωρίς

σπρώχεται εἰς τὴν καλύβην καὶ ἡ θύρα κλείεται ὀπίσω του.

Ἀκούει τοὺς δῆμοις νὰ βάζουν ἀπέσω τὸν σύρτην, καὶ πρὸς ἐπίμετρον, νὰ τοποθετοῦν ὡς φρουρὸν τὸν καμπούρη, με τὴν ἐντολήν νὰ καλέσῃ ἐν ἀνάγκῃ βοήθειαν.

—Τὸ πρῶτ' ἂν γυρίσωμε νωρὶς! τοῦ εἶπεν ὁ Σάρλυ.

—Τὸ πρῶτ' ὄφρ' ἴσασεν ὁ καμπούρης, ὑπερήφανος διὰ τὴν φύλαξιν ποῦ τὴν ἐνεπιστεύθησαν οἱ σύντροφοί του. Θὰ εἶνε γλέντι!

Καὶ πάλιν τὸ ἀπαίσιον γέλιο του ἐξέσχιζε ταῦτ' αὐτὸ Μωρίς Ζιλλάρ.

Καταδικασμένος εἰς θάνατον! Ἡ ὁρῆ τῶν κακοποιῶν ἐκείνων τὸν εἶχε καταδικάσῃ. Τὴν ἐπαύριον πρῶτ' πρῶτ', θὰ τοῦ ἔβαζαν τὸ σχοινὶ εἰς τὸ λαμό...

Ὁ Μωρίς ἠσθάνθη τὸ αἶμα νὰ παλινῆ ἐκεῖνη καλύβη. Σπερὰ τῶντων, εἴμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς φυλακὴ διὰ τὸν δυστυχῆ ἀιχμάλωτον.

Ἦκουσεν ἕνα μακρινὸν ὠρολόγι νὰ κτυπᾷ. Δύο μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Ἡ

αὐτὴ ἐπλησίασε καὶ τὸ τέλος του μαζὶ.

Κατέβαλε τότε μίαν ἀπεγνωσμένην προσπάθειαν καὶ κατορθώσῃ νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ χέρια του ἀπὸ τὰ δεσμά. Κατόπιν ἐλευθερώσῃ καὶ τὰ πόδια του. Ἀλλ' ἅμα ἔκαμε τὸ γύρον τῆς φυλακῆς του καὶ ἐδοκίμησε τὴν θύραν τῆς, ἐπέισθη, ὅτι ἡ ἐλευθερία τῶν κινησῶν του δὲν τὸν ὠφελοῦσε εἰς τίποτε. Οἱ κακούργοι εἶχον λάθῃ ὅλα τὰ μέτρα. Ἡ φυλακὴ του ἦτο στερεά.

Νὰ δραπετεύσῃ, ἀδύνατον!

Ἀπὸ μακρὰν, τὸ ὠρολόγι ἐκτύπησε τρεῖς. Οἱ δῆμοι του θὰ ἐπέστρεφαν.

Ἐξάφνα, ἐνῶ ἐτριγύριζεν εἰς τὴν φυλακὴν του ὡς ἄγριον ζῶον εἰς κλωβόν, ἠσθάνθη ἕνα πράγμα σκληρὸν εἰς τὴν πόδραν τοῦ σακκακιῦ του.

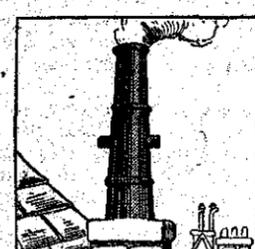
Ἐβγαλεν ἀμέσως τὸ φέρεμά του καὶ τὸ ἔψαξε. Τί νὰ ἦτο;

Τὰ τρέμοντα χέρια του σχίζουσι πυρετωδῶς τὴν ραφήν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

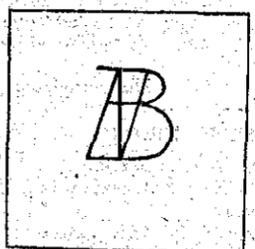
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΩΣΜΩΝ

Πρακτικὸς Γερμανὸς

Τί νὰ εἶνε αὐτὸ; κανένα νέον κανόνι, διὰ τῆς ἐροπλᾶνα καὶ τῆς πελίν;... Ὅχι, ἀπλοῦστατα μία καπνοδόχος. Ἐνας πρακτικὸς Γερμανὸς ἐσκέφθη νὰ χρησιμοποίησῃ ἕνα παλιὸ κανόνι καὶ νὰ τὸ στήσῃ εἰς τὴν στέγην του, ἀντὶ καπνοδόχου, ἀσπὶ ἀπέκοψε τὸ ὀπίσθιον μέρος. Ἡ περίεργος αὐτὴ καπνοδόχος εὐρίσκειται εἰς τὰ περὶχωρα τῆς Κολωνίας.

Μία ὑπογραφή

Δὲν εἶνε ἄπλοῦν μὲν ὁ γράμμα αὐτὸ ποῦ βλέπετε ἐδῶ. Εἶνε πληρῆς, ὀλόγηρα γραφῆς ἢ ὑπογραφῆς, ἢ φέρμα ἐνός Ἀμερικανοῦ, ὁ ὅ

πρὸς ὀνομάζεται Pavi^e Bennett, καὶ μάλισμα μετ' ὁ ἐπάγγελμά του καὶ τὴν διεύθυνσιν. Ὁκ. Bennett εἶνε γεωκῆρος (ἀγγλιστὶ beadle) καὶ κατοικεῖ εἰς τὸ Fenvehill τῆς Nevada (Ἦνωμένοι Πολιτεῖαι). Λοιπὸν καὶ αἱ ἐξ αὐτὰ

λέξεις, ποῦ τὰς ἐγράψαμεν με λατινικὰ γράμματα, ἀναγινώσκονται εἰς τὸ ἀνωτέρω μονόγραμμα. Περιέχονται δηλαδὴ εἰς αὐτὸ ὅλα τὰ γράμματα ποῦ τὰς ἀποτελοῦν.

Διὰ νὰ περῶ ἡ ὥρα

Γράψατε εἰς ἕνα κομμάτι χαρτί ἐν ὀνόματι οἰονδήποτε. Καὶ πρὶν στεγνώσῃ ἀκόμη τὸ μελάνι, διπλώσατε εἰς δύο αὐτὸ τὸ χαρτί, ἐπάνω εἰς τὸ ὄνομα, ὀριζοντίως. Θὰ σχηματισθῇ μία περιεργότατη κηλὶς, ὡς αὐτὴ ποῦ βλέπετε εἰς τὴν ἄνω εἰκόνα.— Ἐ, ὅσα ὀνόματα γράψετε, τόσας κηλίδας θὰ ἔχετε, περιέργους καὶ διαφορετικὰς τὴν μίαν ἀπὸ τὴν ἄλλην.

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγναίως ἀναέσις τῆς συνδρομῆς του

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α.) Παίγνιον

Ἐσθλή ὑπὸ τῆς Νεαρᾶς Κοήσεως

A	ΔΗΣ	ΚΟ	ΜΩΝ	E
ΘΕ	ΠΑΥ	ΔΑΣ	ΠΑ	ΝΙ
ΡΙ	ΜΙ	ΚΙ	ΑΣ	ΠΕ
ΣΤΕΙ	ΔΑΣ	ΣΤΟ	ΠΙ	ΜΕΙ
ΚΛΗΣ	ΝΩΝ	ΛΟ	ΝΩΝ	ΣΑ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὡστε νποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ἑπτὰ ἀρχαίων Στρατηγῶν.

β.) Πρόβλημα

Ἐσθλή ὑπὸ τῆς Νουσταλίας

Μία ἀράχνη θέλει νὰναθῇ ἕνα τοῖχον ὀκτῶ μέτρων. Τὴν ἡμέραν ἀναθίνει τῆσρα μέτρα καὶ τὴν νύκτα καταθίνει τρία. Εἰς πόσας ἡμέρας θὰ ἐκτελέσῃ τὸ ταξίδι τῆς;

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐσθλή ὑπὸ Ἀμαλίας Σ. Δουλίλα

Q** - v*!*. *n - **f - v*!r* - *n - b***f. Ναναγασθῇ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο. (Ἡ διφθογγος œ; ποῦ ἀπαντᾷ εἰς δύο λέξεις, σημειοῦται με δύο ἀστερίσκους.)

Ἀῦσεις τοῦ 22ου φύλλου

α) Βόλας, Ἀλβις, Λεῖγερ, Τάμεσις, Νέστος. β) 1+4+9+12=26 γ.) Aimez-vous 2+5+8+11=26 les uns les autres. 3+6+7+10=26 tres.

πρωείας καὶ τοῦ ἐγκλήματος, ἴσταντο ἀπαίσια ὄντα, ἀποτρόπαια, ἐμπνέοντα τρέμον.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, καθὼς ἐπερνοῦσαν ἀπ' ἐμπρός των ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο φρουρῶν του, ἐξέμουν ὕβρεις καὶ τὸν ἠσπείλουν με τοὺς γρόνθους, κραυγάζοντες:

—Κατάσκοπε! προδότη!

Ἐξάφνα, μετὰ πορείαν ἡμισείας ὥρας, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἀγριανθρώπους, ὁ προπορευόμενος ὡς ἀνιχνευτῆς, ἐγύρισεν εἰς τὸν σύντροφόν του καὶ τῷ εἶπε:

—Ἀσχημὴ δουλειά, Σάρλυ! Δὲν μ'ἀρέσει καθόλου. Ἦταν βέβαιος ὁ γέρος;

— Βεβαίωτατος, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος ποῦ ἐκρατοῦσε τὸν Μωρίς ἀπὸ τὸ χέρι. Τὸ παιδί εἶνε τῆς ἀστυνομίας καὶ ἤλθε νὰ πιάσῃ δύο δικούς μας, ποῦ εἶπε εἰς τὸ γέρο τὰ χαρακτηριστικά τους. Ἐπλάσε μάλιστα καὶ μιά ἱστορία γὰρ κάποιον κασσετίνα ποῦ χάθηκε ἢ συφράθηκε. Εἶνε κατάσκοπος, σοῦ λέω, καὶ πρέπει νὰ πληρώσῃ τῆς ἀμοιβῆς τῶν ἀλλοθῶν.

δὸν νάνος, καμπούρης καὶ ἀσχημῆς, μ' ἕνα φανάρι στὸ χέρι.

—Ἐμεῖς εἴμαστε, λέγει ὁ Σάρλυ. Οἱ φίλοι εἶνε ἐδῶ;

—Ναί, ἀπαντᾷ σιγὰ ὁ καμπούρης. Ἀλλὰ δὲν ἐγύρισαν ὄλοι. Χμ, χμ! βλέπω, ὅτι ἔχετε καὶ σύντροφιά.

Καὶ ὕψωσε τὸ φανάρι του, διὰ νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπον τοῦ Μωρίς.

Ὁ Σάρλυ ἐσκυψε τότε εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ καμπούρη καὶ τοῦ ἐψιθύρισε ὀλίγας λέξεις.

Ἀμέσως ἡ ὄψις του ἐφωτίσθη ἀπὸ μοχθηρὸν μειδίσμα καὶ τὸ μέγαλον του στόμα ἐπρόφερε:

—Ἐνόησα... θὰ διασκεδάσωμε!..

Ὁ Μωρίς ἀνατριχίασεν. Ἐμάντευσε τὰς διαθέσεις τοῦ δῆμιό του, ἀλλὰ, φιλοτιμηθεὶς νὰ τοὺς δεῖξῃ, ὅτι δὲν γνωρίζει τί θὰ πῇ φόβος, ἐξέκίνησε με βῆμα σταθερὸν, ὅταν τὸν διέταξαν πάλιν νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ.

Προηγεῖται τώρα ὁ καμπούρης, κρατῶν τὸ φανάρι του ὅσον εἴμπορεῖ ὑψηλότερα, ἀκολουθοῦν ὁ Μωρίς με τὸν ὠδηγόν του, καὶ ὁ Σάρλυ πηγαινεῖ ἀπὸ πίσω του.

σοχὴν ὅσα τοῖς λέγει ὁ Σάρλυ. Κατόπιν συσκέπτονται ὀλίγον, κυττάζουσι ἀπειρητικῶς τὸν Μωρίς καὶ ἐπιτέλους φαίνονται ἀποκλίνοντες πρὸς τὴν γνώμην τῶν συντρόφων των.

—Μόνον ποῦ δὲν θὰ εἶνε τόσο διασκεδαστικὸ τὴ νύκτα, λέγει ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς. Ἐγὼ θὰ ἐπρότεινα νὰ γίρωμε νὰ ἐξημερώσῃ, γὰρ νὰ τοῦ περάσωμε τὴ θηλειά.

—Ἀλήθεια, ἀπαντᾷ καγχάζων ὁ νάνος μετ' ὁ φῶς τῆς ἡμέρας θὰ ἰδοῦμε καλλίτερα τὰ μούτρα ποῦ θὰ κἀνῃ καὶ ἔπειτα θὰ μπερέσωμε νὰ προσκαλέσωμε καὶ τοὺς ἄλλους φίλους, ποῦ δὲν ἐγύρισαν ἀκόμη καὶ θὰ λυπηθοῦν βέβαια, ἂν χάσουν τέτοιο θέαμα.

Καὶ ὁ καμπούρης τελειώνει τὴν φράσιν του με ἀπαίσιον γέλιο, τὸ ὁποῖον ἐπαναλαμβάνει ἢ ἠχώ τῆς μεγάλης ὑπονόμου, ἐνῶ τὸ φανάρι ταλαντεύεται, ὡς νὰ τὸ σείη ἄερας.

Ὁ Μωρίς ἀκούει ἀτάραχος, ἀρεβός... —Δίηχο ἔχετε! λέγει τότε ὁ Σάρλυ. Κ' ἐγὼ νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ γίρωμε νὰ ἐξημερώσῃ. Ἀλλὰ τί θὰ τὸ

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΟΝΟΥ

Δεσποινίς Φούλα,
Τό ξέρω, είμαι τό πύο περιφρονημένο ζώο τού κόσμου, καί γι' αὐτό ἴσως νά θυμώσης, πού ἀπεράσισα νά σοῦ γράψω. Μά, δεσποινίς Φούλα, ἔχω κ' ἐγώ τό δικαίωμα νά ζήσω...

Συμπάθησέ με, λοιπόν καί ἀκουσέ με. Εἶδα πῶς σεῖς, οἱ μικροὶ φίλοι τῆς «Διαπλάσεως», γιά νά μή ξερετε πῶς εἶνε τό καλλίτερο φαί στόν κόσμο, κάμειτε σέ μᾶς τούς γαιδάρους ἕνα πού μέγαλο κακό!... Ναι, ναι, εἶνε ὅπως τό λέω, καί νά πῶς τό κατάλαδα... Ξέρω πρῶτα, πῶς τῆς τσουνίδες καί τῆς ἀγκαθίς ἐσεῖς τῆς κάμειτ' ἕνα. Σήμερά λοιπόν τό πρῶτο, ἐκεῖ πού πηγαίνα φορτωμένοι δυό κοφίνια κολοκύθια καί τόν ἀφεντικό μου, βλέπω νά πέφτει ἀπό ἕνα διαστικῶ ἐφημεριοδόπη ἕνα ἀσπρο πρῶμια. Πηγαίνω κοντά καί βλέπω ἕνα φυλλάδιον τῆς «Διαπλάσεως» κ' ἐπάνω ΤΣΟΥΚΝΙΔΕΣ... τυπωμένες! Συγκινοῦμαι, στέκομαι — τόν ἀφεντικό μου φαίνεται τόν πήρε ἴπνος — καί διαβάξω.

«Ἡ τσουνίδες, κ' ἡ ἀγκαθίς δέβαια, οὔτε γλυκῶν καρπῶν ἔχουν, οὔτε εἰς ἄλλο τι χρησιμεύουν».
Μά, παιδιά μου, πῶς μιλάτε ἔτσι γιά πράγματα πού δέν ξερετε! Τῆς δοκιμάσατε ποτέ σας;

Δέν ρωτᾶτε τόν πρῶτο γάιδαρο πού θ' ἀπαντήσετε, νά ῥητε τί θά σᾶς πῇ; Μπορεῖ νά βρεθῆ πῶ νύστιμο, πῶ γλυκῶ φαί στόν κόσμο ἀπό τῆς ἀγκαθίς!

«Δέν' χρησιμεύουν, λέει, καί γι' αὐτό τῆς ξεριζώνουν». Φύω! Μά εἰσαστ' ἐγώ ἴσως! Ἐπειδῆ οἰεῖς δέν καταλαβαίνετε νά φάτε, ἄς φροφίσουν κ' οἱ γαϊδάροι! Ὁραῖα, νά σοῦ πᾶ.

Βλέπεις λοιπόν, δεσποινίς Φούλα, πῶς ἔπρεπε γιά σοῦ γράψω, καί νά σέ παρακαλέσω νά συμβουλευθῆς καί τούς ἄλλους μικροὺς φίλους τῆς «Διαπλάσεως» νά καλλιεργούν, ἄν ἄν γι' ἄλλο, γιά χατῆοι τῶν γαιδάρων, καί τῆς ἀγκαθίς! —Καί πῶς καλλιεργοῦνται ἡ ἀγκαθίς; ἴσως νά σέ ρωτήσουν.—Πάρα πολὺ εἰκόλα ἄμα δέν καλλιεργήσουν τούς κήπους τους, καλλιεργοῦνται ἡ ἀγκαθίς...

Μέντιος
Φούλα

ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἀντίκρυ στό σπίτι μας, στέκεται ἕνα παιδί ἕως δεκαπέντε ἔτων καί πωλεῖ λουκούμα καί διάφορα ἄλλα ζαχαρωτά, βαλμένα μέ τάξι μέσα σέ ἕνα καλάθια, πού κἀκίουν τὰ παιδάκια νά λαχταρᾷ ἡ καρδιά τους.
Ὅταν μέλιστα ἐπιστρέφουν ἀπό τό σχολεῖον, πέντε-ἕξ μαζί συντροφιά, στέ-

κονται καί μέ ὀρθάνοικτα ματάκια κιντάρουν ὄλα, ἀπό τὴν μιὰ ἄκρη ὠς τὴν ἄλλη...
Σοῦ κάνει λύπη νά τὰ βλέπεις νά θέλουν νά πάρουν καί νά μὴν ἔχουν μέ τί...
Κάθονται κάμποσην ὥραν, κιντάρουν καλὰ-καλὰ καί ὑστερα φεύγουν. Ἀποῦ δέν μποροῦν νά τὰ χορτάσουν μέ τό στόμα, ἄς τὰ χορτάσουν τοῦλάχιστον μέ τὰ ματάκια τους! Καί αὐτό μιὰ ἰκανοποίησις γιά τὰ φτωχοῦλια.
Χωριατοπούλα

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΟ ΦΩΣ

Φλέγεται ὁ οὐράνιος σάπφειρος μέσ' ἔστη χρυσή του δόξα, ἀπ' τὸ πρᾶθρο ὁ οὐρανός, σὺν σμάλτος, λάμπει ὡς κάτω, Κί' ἀπ' τὴν ἀκίμνητη ὄψι του κί' ἀπ' τὰ γλαυκὰ του τόξα σταλάζει ὀλόλευκο τὸ φῶς, θάμπη κ' ἀτμός γεμάτο.

Μέσ' ἔστη ἀστραφτερῆ ἀντηλιά, πῶς κολομβοῦνε ὡς πέρα, τρέμουν τὰ δένδρα, οἱ ρηματικές καί τὰ θουὰ καί οἱ λόγγοι. Βαθὸς οσιμὸς περνᾷ ἔστη γῆ' ἔστων φλογιμένο ἀγέρα βομβοῦν τριγύρω ἀπόκρυφοί κἀποιοὶ ὑπερκόσμοι φθόγγοι...

Φεγγεβολᾷ ὀλοκάβαρη μέσ' ἔστη γαλάζια ἀγκάλη, γεμάτη ἀρώματα καί φῶς, ἡ δλαῖνιστη ἐμμορφία. Ψηλά ἕνα πέπλο ὀλόγλαυκο καί κάτω ἕν ἀνοθοῦλι...

Ἡ πᾶχνη φύγει ἀπ' τὴν καρδιά κί' ἀνοίγει ἡ συννεφιά: κάτω, ἡ πλημμύρα τῆς χαρᾶς βουδῆ, σὺν κῆμα, ὑψώνει καί πλέκει, ἐπάνω, τὴ φωλιά τὸ μαῦρο χελιδόνι...

Τέλλος Ἄγρας

ΑΠ' ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Εἶνε πέντε-ἕξ χρόνια τώρα πού φύγαμε ἀπ' τὴν Πατρίδα μας, μὰ μὴ φαίνεται ἀκόμη σὺν νά ἴταν χθές. Θυμᾶμαι τίς μεγάλες, ἀπέραντες κῆμαρες μέ τὰ πολλά παράθροα, καί τούς μακρινούς στενοὺς διαδρόμους, πού φοβόμουν νά μείνω μόνη ἀκόμη καί τὴν ἡμέρα. Θυμᾶμαι τὴν κῆμαρά μου πού ἴταν ἀπό τό μέρος τῆς ἀερογιαλίας, καί ὅταν ἄνοιγα τό παράθροο μου, τό πρῶτο, ἔβλεπα τὴν ὄμορφη γαλανὴ θάλασσα, καί τὰ βαπόρια πού ἐρχόνταν ἀπὸ μακριά. Δισκέδαζα μέ τίς βάρκες πού ἔτρεχαν γλήγωρα σὺν νά ἔβαιναν νυνηγτό ἡ μιὰ μέ τὴν ἄλλη, καί σκεπτόμουν, ἀρά γε πᾶ θά προτοφθάσῃ. Ὅταν δέν μέ δισκέδαζε πᾶ αὐτό τό θέ-

μα κατέβαινε στόν κῆπο, κ' ἔκοβα ὄλα τὰ ῥόδα τῆς ἰδικῆς μου τριανταφυλλιάς γιὰ νά στολίσω τὴν κῆμαρά μου.
Ἄδικως μέ φώναζε ἡ ματμαζέλι νά ἀνοίξω γιατί ἴταν ἡ ὥρα τοῦ πᾶνου, ἐγὼ κῆταξα πρῶτα νά τελειώσω τὰ μπαζέτα μου. Ἐπειτα ἀπὸ πολλά ξεφωνητὰ, ἀνέβαινα γλήγωρα καί ἄρχιζα τὴ μελέτη μέ κῆνες τίς ἀτελείωτες γκᾶμες. Κ' ἐνῶ ἐκείνη ἐφώναζε νευριασμένη ἀπὸ τὴν ἀπορροσῆτά μου, «σταμάτα, λιέ, μὰ πῶς σεχε ἐπὶ τέλους!» —ἐγὼ κῆταξα κρυφὰ-κρυφὰ τὸ ρολογάκι, πού μοῦ εἶδεινε πῶς περνᾷ ἡ ὥρα τῆς μελέτης...
Ἐβελίνα

ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΧΗΝΑ

Ἡ ἀλώπηξ ἦτοσε τὴν χῆνα, ἦτις εἶχεν ἀπομακρυνθῆ πολὺ ἀπὸ τὴν αὐλή τῆς. Θά τὴν ἐσπραγάλιζε χωρεῖς νά τὴν λυπηθῆ καί θά τὴν κατεβροχθίζεν, ὅταν τὸ πτωχὸν ζῶον τῆς λέγει μέ φωνὴν ἰκετευτικήν.
—Σέ ἐξορκίζω, κυρία ἀλώπηξ, κάμει μου μίαν χάριν πρὶν πεθᾶνω, ἀρσέ με νά χορευσο ὀλίγον.
—Γιατί ὄχι; τὸ μόνον εἰκόλον, τὴ ἀπαντᾷ ἡ ἀλώπηξ. Ποτέ δέν εἶδα νά χορευθῆ μία χῆνα. Θά διασκεδάσω καί ἡ ὄρεξις μου θά ἀνῆλξη ἀκόμη περισσότερον.

Ἀποῦ ἡ χῆνα ἐπῆρε τὴν ἀδειαν, ὀπισθοχώρησε ὀλίγα βήματα, ἔλαβε θέσιν ἐπίσημον, ἐσηκώσε ἑλαφρὰ τὰς πτέρυγας τῆς, κ' ἐγύρισε μιὰ δυὸ φορές τὰ πόδια τῆς κοικιῶτατα, ὥστε ἡ ἀλώπηξ ἔσκασε γελάσασα.

—Χά, χά, χά! τί ἀνόητη πού εἶνε ὡς τόσῳ αὐτὴ ἡ χῆνα! ἔλεγε. Γιὰ δέ τὴν πῶς χορευεῖ!

Ἄλλὰ δέν ἐγέλασε καί πολλὴν ὥραν. Αἰφνης ἡ χορευτρία ἐκείνησε μέ δύναμιν τὰ πτερά τῆς καί ἐπέταξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ χωριοῦ, ἐβάλλουσα φωνὰς χαρᾶς.

Ἡ ἀλώπηξ, μέ χαλῶν στόμα, ἠκολούθησε τὸ πέταγμα τῆς, ἔξω φρενῶν διάτι τῆς ἔφυγε τὸ θῆραμα. Ἐγύρισε τότε εἰς τὴν φωλεάν τῆς, μέ κάτω τὸ κεφάλι, μέ τὴν οὐρᾶν μᾶζεμένην ἀνάμεσα εἰς τὰ πόδια τῆς, ἐξητευλιωμένη, διότι αὐτὴν, τὴν τόσον ἐξυπνὴν, τὴν πλέον κατεργάσαν ἀπὸ ὄλα τὰ ζῶα, τὴν ἐγέλασε μία χῆνα.

Παντοκράτωρ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γραμματικῆς. Διδάσκαλος:—Ἐ! Κουφιοκεφαλάκη, ἔμαθες τὸ ὄνομά σου;
Κουφιοκεφαλάκη (μέ ὑπερηφάνειαν):— Τὸ ξέρω! μέ λένε Κουφιοκεφαλάκη!
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Σθένου
**
Ὁ Νίκος ἀκούει ἀπὸ τῶν διδασκάλων του ὅτι οἱ ἀρχαῖοι, ὡς πρῶτον μῆνα τοῦ ἔτους εἶχον τὸν Μάρτιον. Καί ἐρωτᾷ:
—Καί ποτε ἐτελείωνε τὸ ἔτος; Τὸν Δεκέμβριον;
Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Κουφιοκεφαλῆς

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 1510ς ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1915

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμόν τούτον δικαιούνται νά λάβουν μέρος δωρεάν μὲν ὄλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον διά τὸ 1915, ἐπὶ πληρωμῇ δέ λεπτῶν 50 εἰς γραμματόσημον οἱ λοιποὶ συνδρομηταί, καί δραχμῆς μίσης (δρ. 1) οἱ ἀγορασταί.

2.—Ἐκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νά στείλῃ ἀπὸ μίαν Συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων πρωτοτύπου, ἰδικῶν τῶν ἀθημοσιεύτων, αἱ ὁποῖαι δέν πρέπει νά εἶνε οὔτε ὀλιγώτεροι τῶν 10, οὔτε περισσώτεροι τῶν 15.

3.—Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νά γράψῃ τὴν ἐξῆς «Διαθεσιωσιν» καί νά ὑπογράψῃ αὐτὴν μέ τὸ ἄληθές του ὄνομα: «Ἐπιλογῶν τιμῆς διαθεσιωσῆς τῆς Διάπλάσεως, ὅτι ὄλας τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδαμῶν ἄδ' ἐξ αὐτῶν ἀντίγραφα ἀλλαγῶθεν ἐκ χειρὸς ἄλλου ἢ ἐξ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα (ἐκτός ἔτων Διημοδῶν καί Ἀρχαίων Αἰνιγμάτων), ἄλλοθεν πρ' ἄλλου.»

4.—Ὅταν ἡ Διάπλασις σχηματίσῃ θέσιν ὑπόνοιαν, ὅτι μία συλλογῆ (καί θ' ἀκόμη ὁ ἀποστολῆς αὐτῆς βεβαίωσῃ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναντίον), εἶνε ἀντίγραφον ξένης ἐργασίας ἀνεκθότου, εἶτε ὑπεξαίρετης, εἶτε ἐκουσίας παράγραφησις, δικάζεται: νά τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καί, θ' ὀλέγῃ, νά ἀρῆται εἰς τὰ ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.

5.—Ἐρ' ὅσον θά δημοσιεύσῃται—ἀπὸ 1ης προσέδοξ' Ἰουνίου, καί ἐγκριθῇ τὸ μῆματι καὶ Ἀσκήσεις τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ, δικάζεται καί παρακαλεῖται μέλιστα ἕκαστος συνδρομητής, νά καταγγέλλῃ ὅσας ἐξ αὐτῶν ἦλεσε τυχόν ἀνακαλύψῃ ὡς προεργασίας, εἰς ἀντίγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγελία πρέπει νά εἶνε ὀρισμένη καί ἀποδεικνύμενη, νά σημειώσῃται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντίγραφῆ, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελίς καί ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἔχει δημοσιεύθῃ ἡ καταγγελλομένη Ἀσκῆσις.

Αἱ καταγγελίαι, ἐξελεγεόμεναι καί ἀποδεικνύμεναι ἀληθεῖς, θά ἐγγράφονται εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον, καί κατὰ τὴν ἀπογομήν τῶν βραβείων τοῦ διαγωνισμοῦ, ὄχι μόνον δέν θά λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκήσεις ἐκείτης συλλογῆς, ἀλλὰ καί θά ἀραιοεῖται ἴσος ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελλθεισῶν.

6.—Ἡ συλλογῆ πρέπει νά εἶνε ὄσω τὸ δυνατόν πλήρης: νά περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἐκαστοῦ εἶδους, καθ' ἣν τάξιν δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν «Διάπλασιν». Ἰδιαίτερος συνίσταται εἰς τούς συνθέτας νά πορφεύουν τὰ τετραμμένα καί τὰ στερεότυπα, τὰ γιλιὰκις δημοσιευθέντα, ὡς Ἀετός-ἔτος, Λά-Ἰος-Λάιος, Κἀμηλος-Μῆλος κτλ. καί νά σκεπτόνται ὀλίγον διὰ νά κἀκίουν νέας, πράγματι πρωτοτύπους ἀσκήσεις, μέ λέξεις καί συνδυασμοὺς ἀνεκμεταλλεύτους.

7.—ΑΠΕΝΑΝΤΙ ἐκείτης Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τοῦ τετραδίου, πρέπει ἀφεύκτως νά εἶνε γραμμένη ἡ λύσις τῆς.

8.—Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμονήσουν ἢ παραλείψουν σκοπίμως νά σημειώσουν εἰς τὸ τετράδιον τὴν ἡλικίαν τῶν θά καταταχθῶν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, οἰαγῶδη ποτε ἡλικίαν καί ἄν ἔχουν.

9.—Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νά εἶνε πολὺ καθαρογραμμένα καί εὐανάγνωστοι, εἰς μέγιστον ἐκ κοινού χάρτου τετράδια, (χωρὶς δηλαδὴ νά διπλώνεται τὸ φύλλον τοῦ συνθέτου χάρτου γραφῆς). Χειρόγραφα ἀκατάστατα μουντζουρωμένα, στενογραμμένα, δυσανάγνωστα ρίπτονται εἰς τὸ καλάθι.

10.—Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι Πνευματικαί Ἀσκήσεις διά τὸν 1510ν Διαγωνισμόν, εἶνε δεκταί ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 15ης Ἰουνίου ἔ. ἔ. (Ἐμπορεῖτε: νά τὰς στείλατε ὡς χειρόγραφα ὑπὸ ταινίαν ἐπὶ συστάσει, πληρώνοντες μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικά)

11.—Κατὰ τὸ διάστημα τῆς 6' Ἐξαμηνίας τοῦ 1915, θά δημοσιεύονται εἰς τὴν «Διάπλασιν» Ἀσκήσεις κατ' ἐλευθέρην ἐκλογὴν, ἐκ τῶν ἐγκριθετομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Τὸν Νοεμβρίον θά προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διά τὴν 6' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1916. Ἐν τῷ μεταξύ, οὐδεὶς θά δύναται, νά στείλλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

Οἱ λοιποὶ ὄροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μέ τούς ὄρους πάντων τῶν μεγάλων Διαγωνισμῶν, τούς ὁποῖους βλέπετε εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ περὶ βραβείων (φύλ. 1ον, σελ. 8).

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ 145ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων θά δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές. Κεῖ ὀλίγον ἀργότερα τ' ἀποτελέσματα τοῦ τρέχοντος 147ου.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἔχοντες ἤδη ἐτοιμοὺς Συλλογὰς νά τὰς στείλουν ἀμέσως, διὰ νά δημοσιεύσω ἐξ αὐτῶν εἰς τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ Ἰουνίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθήνη, 38 ὁδὸς Ἐυριπίδου τῆν 12ην Μαιου 1915.

ΤΟ ΛΘΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

Ἀπονέμεται σήμερον μὲ τὰ τῶν συγγραφήτων μου εἰς τὸν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μπαρουτονασιμωμένη Γαλανόλευκη φίλον μου φοιτητῆ τῆς ἰατρικῆς, ὁ ὁποῖος διαγωνιζόμενος ἀπὸ τοῦ 1910 μέχρι σήμερον, ἔλαβεν εἰς 21 διαφόρους Διαγωνισμοὺς Βραβεῖα καί Ἐπαύσιους δίδοντα ἄθροισμα τὴν μονάδα (ἴδε Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ Κεφ. 5', § 6, 7, 8). Ἡ σημειώσις πού μοῦ ἔστειλε ἀκριβεστάτη. Τῷ ἐστάλησαν ὄθεν οἱ τόμοι πού ἐζήτησε διὰ τὸ βραβεῖόν του καί περιεμῆν τὴν φωτογραφίαν του πρὸς δημοσίευσιν.

Τὴν μεθαύριον Δευτέραν, 18 Μαΐου, εἰς τὸ θέατρον τοῦ Συντάγματος εἶνε ἡ πρώτη τοῦ νέου δράματος τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου (Φαίδωνος) «Ἀλκίς ὁ Νέος». Οἱ ἐν Ἀθήναις συνδρομηταί μου θά εἶδουν μέσα εἰς τὸ παρὸν φύλλον ἕνα πρόγραμμα τῆς παραστάσεως, μέ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ἀλκίη καί μέ ὄλας τὰς σχετικὰς πληροφορίες. Οἱ μεγαλειότεροι ἐμποροῦν νά παρευρεθῶν καί ὁ κ. Φαίδων μέ πολλὴν τοῦ εὐχαρίστησιν θά τοὺς ἐβλέπεν εἰς τὴν πρώτην του. Σημειώσατε ὅτι ὁ «Ἀλκίς» εἶνε σοβαρὸν ἔργον, δρῆμα, ὄχι ἀκατάλληλον δι' οἰκογενείας.

Τὴν ἀπάντησιν μου εἰς τὴν σημερινὴν ἐπιστολήν του, ὁ Θ. Ἰ. α. κ. ὁ Θ. α. λ. ο. σ. ὁ λ. υ. κ. ο. σ. θά τὴν διαβάσῃ μετὰ δύο μῆνας. Διότι ἐγενεκεν ἔνομα καί πράγμα: μήτηρ δηλαδὴ εἰς τὸ ἀπόμνηριον τοῦ θεῖου του

ὡς δόκιμος (μοῦτσος) καί ὄλοένα ταξειδεύει διὰ τὸ Μοντεβιδέον τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Τοῦ εὐχομαι πάσαν εὐδοκίμησιν εἰς τὸ στάδιον πού ἐξέλεξε ἀπὸ ἀληθινὴν κλίσιν, καί νά τὸν ἴδῳ γρήγορα κατετάξιον!

Ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν τῆς Νοστᾶλγίας: «Αὐτῶς τὰς ἡμέρας πού ἦμιον ἀσθενῆς μέ τὸ πόδι μου καί εἶχα πᾶσην τὰ μωθήματα, σέ εἶχα ὄλην τὴν ὥραν πλησίον μου, ἀγαπήτῃ μου, καί ὄλην τὴν ὥραν μού ἐπροξενούσες τόσῳ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν, ὥστε ἐληθόμην ὅτι ἦμιον ἀσθενῆς καί φυλακισμένη ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι μου!»

Υἱ ἐ τ ἧς Σ. ε. μ. ἔ λ η ς, ὁ φίλος σου πού ἰσχυροῖσθη διὰ τὸν ἀγαθὸν περισσότερον ἀπ' ὄλους, διότι μοῦ δίνει 9 δραχμὰς τὸν χρόνον, παίρνει ἕνα ψευδώνυμον καί δέν με ἐνοχλεῖ ποτέ οὔτε μέ μίαν γραμμὴν, δέν ἔχει καθόλου δικαίω. Θά τὸν ἀγαποῦσα πε-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΟΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Χ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ Ἐν Ἀθήναις Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ὑδαϊκὸς Χάνος Εἰς τὸν Μ. Διαγωνισμόν Μεταφάσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ (186 Διάπλασιν τοῦ 1913, σελ. 243)

ρισσότερον ἄν... μ' ἐνοχλοῦσε. Διότι αὐτὴ δέν εἶνε ἐνόχλησις. Ἀπειναντίας εἶνε ἡ μεγαλειότερα μου εὐχαρίστησις νά μοῦ γράφουν οἱ φίλοι μου καί νά λαμβάνουν μέρος εἰς τούς Διαγωνισμοὺς καί εἰς ὄλα. Π. ο. ὁ. μ. ε. τ. ἧ ς Ἐ. π. τ. α. λ. ὁ. φ. ο. υ., ἔάν σοῦ ἀρέσῃ πάρα πολὺ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου, αὐτὸ νά προτιμήσῃς, διότι θά πῇ ὅτι ἔχεις κλίσην, καί ἡ κλίσις εἶνε ἡ κλίσις τῆς εὐδοκίμησεως. Ἐγὼ ὄμως θά ἐπροτιμοῦσα τὸ τοῦ μηχανικοῦ ἢ τοῦ γεωπόνου, —πάντοτε μέ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι σοῦ ἀρέσουν καί αὐτά.

Ν α υ τ ᾶ κ ι τ ὶ ν Ψ α ρ ὶ ν, δέν ὑποθέτω, ὅτι ὁ καθηγητῆς σου εἶχε τὸ δικαίωμα νά σοῦ κατάσῃ ἕνα γράμμα πρὸς ἐμέ, πού ἦρε στήν τσέτη σου. Ἄλλὰ τί νά σοῦ πᾶ! πρέπει νά σεβόμεθα τὰς ἰδιοκτησίας τῶν μεγαλειότερων μας. Πῆς πῶς ἦτο εἰς τὰ νεύρα του ἐκείνην τὴν ὥραν, καί ἦσῃ-

